

Scénář k rozhlasové reportáži – ZŠ Vodičkova

Charlotta Kotíková

Povíme vám příběh Charlotty Kotíkové rozené Pocheové, pravnučky Tomáše Garrigua Masaryka, prvního československého prezidenta. Narodila se 13. prosince 1940 v Praze.

„Moji rodiče byli pan doktor Emanuel Poche, kterej byl kunsthistorikem a napsal takovou knížku, o který jste možná slyšeli „Prahou krok za krokem“, což je pořád taková jako důležitá kniha pro lidi, kteří se zajímají o Prahu a moje máma byla rozená Masaryková, Herberta Masaryková, vdaná Pocheová a ta byla muzikantka.“

V roce 1947 začala chodit na základní školu. Studovat s takovým původem však nebylo lehké, ale jak sama říká: „člověk si své příbuzné nevybírá“.

„No a v těch padesátech letech samozřejmě se to měnilo, už po tom roce čtyřicet osm vlastně čtyřicetdevět, padesát se to měnilo, no a to už začalo být takový jako, že prostě ten původ byl nedobřej, no tak ten prezident Masaryk byl prohlašovanej za tedy špatného člověka, a tak se o něm říkaly takový věci jako, že střílel do dělníků a různý ošklivý věci dělal.“

Složit maturitu bylo pro ni velice obtížné. Nejen pro původ její rodiny, ale i kvůli nemoci jejího otce a kvůli tehdejšímu režimu. Naštěstí se vždy našel někdo, kdo jí pomohl a zastal se jí. Režim rodinu šikanoval i pomocí domovních prohlídek. Nejlépe si paní Kotíková pamatuje domovní prohlídku v době, kdy skládala maturitu. Varovala ji před ní tehdejší manželka jejího otce.

„.....a ta jako říkala, jdi pryč, jdi pryč, jdi pryč a já jsem nechápala vůbec, proč to dělá, protože to bylo úplně jako nezvyklý, jo, tak jsem teda šla pryč a potom až za den jsem se dozvěděla, že v době, kdy já jsem tam přišla, tam byla policie a ten byt byl pak absolutně zdemolovanej, jo všechny knihy vytahaný, prostě všecko jako taková ta typická klasická policejní prohlídka, no a ona nechtěla, abych já do toho byla zatažená, ona mě vlastně chránila tím, že když oni stáli někde v pokoji za ní, ale já jsem je neviděla tydlety chlapy, jo, tak já jsem zůstala na té chodbičce a vůbec jsem nechápala, co se děje, pak jsem se teda dozvěděla, že to bylo kvůli tomu, a to bylo teda nepříjemný, to jsem si říkala, že jsou lidi hyeny, no.“

Vystudovat vysokou školu pro ni nebylo možné. Jediným řešením, jak začít úplně nanovo a vybudovat si vlastní kariéru, bylo odstěhovat se za jejím manželem do Ameriky i s tříměsíčním synem Tomášem.

„Bylo to těžký a dlouho jsem se rozhodovala, máma bydlela teda tady a neměli jsme ještě tady ani takovou tu koupelničku, chodili jsme na záchod na pavlač a bylo to takový až příliš romantický a měli jsme, já jsem tedy už měla syna toho staršího Tomáše, ten tady měl takovou postýlku, jo, a já jsem se strašně dlouho rozhodovala, jestli mám odejít nebo ne, jo a pak jsem se teda rozhodla, že odejdu za manželem, který už tam byl.“

Nyní je hlavní kurátorka Brooklynského muzea v New Yorku. Pravidelně navštěvuje své příbuzné, ale za svůj domov považuje Ameriku.